

አካላ እንዳሰወለት ከተብርሃን ዝሐደረት ሽምፃ፣ ዕማማ ወዲላ ብብርሃን ጸሐይ

ከሰባ ትትኸለ ጽዮን ኣየስተውዓለትን። መቻም ጦላ ጸቢቹ እነተዘይኸይኑ፣ ስምዒ ወዲላ ዝጠፈለት ቁላዕ ሓዊ ናብ ባርዕ'ውን ተትሳገር ግዲ ትጉበረሉ ኣይትመስል። ጋሃጽሃጽ እናለ ኣብ ኣእመራኣ ተናኺሱ፣ ውሽጣዊ ሰውነታ ዝላሓመ ሓዊ፣ ከቃጽላ ስዝሐደረ፣ ብደገ ምበር ውሽጣስ ሓያል ባርዕ'ዩ ኔሩ። ነቲ ተፈጥራዊ ሓዊ ምንም ክትቆጽሮ ዘይኸነስ፣ ከም መጥፊኢ ሰውነታ ተጠቂማ ከብቲ ምስኣ ዝሓደረ ሕማቕ ስሚዒት ክትገላገል ትንዕ ዘብል ሓሳባት ውን ይውርወራ ኔሩ'ዩ። ንሓዊ ማይ ዘምስል፣ መፍትሒ ሽግራትኻ ጌሩ ዘቁጽር እኩይ ሓሳባት።

ተኺፊቶም ዝሓደሩ ፍሩያት የዲንታ ጓሂ ምስ ድኻም ተደራብዎም ኮሚደረ'ዮም መሲሎም። ዝተበናጨረ ጸጉራ ኣብ ገጻን ዓራትን ተበቲኑ'ሎ። ዝለበሰቶ ጸሊም ቱታ ስረ፣ ምስታ “ደም ብምልጋስ ሂወት ነትርፍ” ዝብል ጭርሖ ዝተጻሕፉ ሓመዳዊት ማልያ፣ ክትታፃጸፍ ግዲ ፎኪስላ፣ ብርኻ ኣብ መንከሳ ከሰባ ዝበጽሕ'ያ ታፃኸሊላ። ሕቋኣ ንጓላ፣ ርእሳ ኣብ የማናይ ቅልጽማ ፣ ኣብ ዓራት'ያ ተጋዲማ ዘላ።

“ፓሊስ'ዶ ሒዞም ይኸኑ?.... ወይስ ከተርቲ ቐቲሎም?....” ወይስ ምስገሊኣን ሓዲሩ?.... ያያእ ከመኡስ ኣይውዕሎን እሞ ንመን ዳኣ'የ ወደይ ዝሓቶ? ዝፈልጦ ሰብ እኳ ዘይብለይ” እሻሓት ሕቶታት ከእንግድ ዝሓደረ ኣእምሮኣ፣ ዕረፍቲ ኣይሃበቶ፣ ዕረፍቲ ኣይሃባ። ሕቶ ይመጽእ መልሲ ግን ወይ'ከ። ርእሳ፣ ሰብ ዝሰራሕ ማሸን እንተትኸውን'ሲ ገለ'ዶ ኣጢፊኣታ ምደቐሰት፣ ግን ናይ ሰብ ነገር'ከኣ ፍጹምነት የብሉን በጃኻ፣ ረሲና ከይትቻጸል ከኣ ትሰግእ።

ባባ'ኸ ኣይመጥእን ድዩ ክርብሻኣ ዘምሰያ፣ ቻላት ሓረግ ጓላ ዘኺራ “ን'ሓረገይ'ከ እንታይ ክብላ'የ ወደይ?” ብምባል ነብሳ ብሕቶ ኣዋጠረት።

ኣብቲ መጀመርታ ምድንንዩ ዘሻቐላ ጽዮን እኳ እንተነበረት፣ ሻቐሎት ልባ ብውሽጣ ጌራ “ኣቲ ቐልዓ ኣይትረብሽኒ! ኸመጽእ’ዩ ሕጂ” እናበለት’ያ ኸትገንጥ ጀመራ። ካልኢት ብደቂቅ፣ ደቂቅ ብሳዓት እንዳተተኸኸለ ግዜ ብዝኸደ ግን ሻቐሎታ ክግለጽ፣ ኣእዳዎ ከተቆራርዕ፣ ናብቲ ናፍቲ ክትኮልል፣ ደገ ወጺያ ኣርሒቃ ኸተማዕዱ፣ ሸንታ ክትደፍእ ክትመላለስን ግዜ ኣይወሰደላን። ሓረግ ባባ’ከ ኸትብል፣ ንሳ ኸመጽእ’ዩ ኸትብል ተኸል ምሸት’የን ኣምስየን። ባባ ኸይመጸ ኣይድቐስን’የ ኢላ ኣቐቢጸ ዝነበረት ሓረግ ኸባቢ ፍርቂ ለይቲ ብድኹም ቃና “ባ..ባ ከ.... ኣ.ይ..መ...ጥ....” ኢላ ሓሳባ ኸይወደአት’ዩ ድቓስ ተቐቢልዋ።

ናይ ሓረግ ድቓስ ቐሩብ ሰላም እኳ እንተኣለቐሓ፣ ሙሉእ ሰላም ኸኸነላ ግን ዳሃይ ኣሚና ኸርኸብ ኣለዎ። ተደንጎኹ ሰዓት ኢሉ፣ መልእክቱ ኸብጽሖ ዝወጸ እምነት፣ ካብ ዘይምለስ ዳርጋ **16** ሰዓት ጌሩ ኣሎ። ወረግ **16** ሰዓትን **42**ን ደቂቅን’ዩ።

“ ኣታ ኣምላኽ ኣበይ በጃኻ ሕማቕ ኣይተስማዓኒ” ጸሎታ ኸተዕርግ ጀመረት። “ሪኤ’ኮ ዘይጸገብኸዎ፣ ፍቕሪ ንእስነተይ፣ ዝፈትዎ ሓወይ፣ ኣበይ ኣደይ፣ ኸንድ ኹለይ ምጂኦ ምሽ ትፈልጥ ኢኻ፣ ኣብዛ ምድሪ ኣለኒ ዝብሎ ብጀኹኡ ካልእ እኳ ዘይብለይ፣ ኣምላኽይ በጃኻ ታኣምራት ግበር”

ንብዓት ዝጸንቀቁ የዒንታ ነቂጽም ኸሳሕይዎ ጀመሩ፣ ጥማት ተሓዊስዎ ደብዛዝ ምስሊ እምበር ብንጽር ኸትርኢ ኣይኻላለትን። “ኣምላኽ ኣበይ በጃኻ! ሎሚ እንተራኽብኻና ኸልእ ወለሓደ! ወለሓደ ዝደልዮ የብለይን፣ ኣብ ሂወተይ ሙሉእ ኸመስግነኻ እምበር፣ ኸላኣይ ግዜ ኸይልምነኻ ቃል ይኹነኒ።” በለት ብጻዕሪ፣ ዝደረቐ ጎረርኣ እንዳተጠንቐቀት።

ሙሉእ ለይቲ ተስፋ ጌራ ክትጥምታ ዘምሰየት ቦታ ሓንቲ’ያ። ቐድሚ ሓሙሽተ ዓመት እምነት ዝሰራሐ ማዕጾ። ጉበሪኤል ናይ ብስራት መልኣኽ፣ ነታ ኸፍሊ ብርሃን ኸመልኣ በታ ማዕጾ ኸመጽእ ደጋጊሙ ክራኣያ ዘምሰየ ትርኢት’ዩ፣ ኣቲ ብርኽቲ ሰበይቲ እንሆ ሰብኣይኺ ዝብላ ኸይኦ እንዳተሰማዓ ኣዒንታ ኸብታ ማዕጾ ኣይኣለየተንን።

ኣብ ዚንጎ ብዝለገበ ሞራለ ዝተሰርሐት ማዕጾኦም፣ ብተገዳም ለጊባ እኳ እንተነበረት ዘይምስጥማ ዝፈጠሮ ፈቓቕን፣ ኣብ ኹባዓ ዝነበሩ ነጂላትን ግን ሰብ እምበር፣ ብርሃንን ንፋስን'ሲ ዝኸልኸል ኣይኾነን። ሪሒብ መንገዲ ረኺቦም ኣብ ባይታ ዝዓለቡ ጩራታት ጸሓይ እንዳቐረብዋ ኸመጹ ጀሚሮም ኣለዉ፣ ስሕት ኢሉ ዝመጽእ ጥሉል ንፋስ ውን ሓደ ኸልተ ጸጉሪ ርእሳ ኸየንቀሳቀሰ ኣይሓልፍን'ዩ።

ነጂላት ማዕጾ ዝግብስ ምስሊ ኣብ ማዕጾ ስለ ዝተገተረ። ነገራት ንምጽራይ ኣብ ማዕጾ ኣንፊተን ዝሓደራ የዲንታ፣ ሕስይ፣ ሕስይ ኣቢላ ኣካላታ ኣቅኒዓ ኸትኸታተል ጀመረት። “ብርግጽ ምስሊ ሰብ'ዩ። ብጀኻ ኣሚነይ ኸኣ ገዛና ኸመጽእ ዝኸእል ሰብ የለን። እሞ ኸኣ ሰዓት 7 ንግሆ፣ ኖኖኖ እዚስ ኣሚነይ'ዩ። ግን ! ኣሚነይ ተኾይኑ ንምንታይ ዘይኹሕኹሕ?” በለት ብዝተዛባረቐ ስምዒት።

ነዊሕ ከይጸነሐ ግን ኂሕ፣ ኂሕ፣ ኂሕ ዝብል ድምጺ ኣብ ኣእዛና ተሰምዐ “ኣሚነይ፣ ኣሚነይ መጻኹ ኸኸፍቶ'የ' ብዓውታ እናወጮጮት ንማዕጾ ገጻ ብፍጥነት ሰጎመት። “ይኸፍቶ ኣለኹ ኣሚነይ፣ ይኸፍቶ ኣለኹ” እናበለት ብተገዳም ኣውራዓ ኣርሓወቶ።

ማዕጾ ምስ ኸፈተት፣ እቲ ዱልዱል ተኸለ ሰውነት ዝውንን እምነት ምስታ ብጎታን ጸጉሪ ዝተጸቐጠት ገጹ ዘይኾ። እቲ ቅድሚኒ ንኹድኸተ ዓመት ኣብ መንገዲ ኹርኹር እንኸሎ ዝረኽብዎ ላኪ ኸልቦም፣ ኹባታ ብዚንጎ ዝተሰርሐት ንእሽተይ ገዝኣ ወዲኣ ኣብቲ ገለ ኸፋል ቀጽሩ ዝፈራረሰ ኂና ዕንክይክይ ክትብል ድሕሪ ምጽናዕ፣ ምቕልቃል ጽዮን ባህታ ሂብዋ፣ ጭርኣ እናወዛወዘት ናብ ድርኩሲት መንግኣት ተጸገዐት።

ብድምጺ ኣዲኣ ሰንቢዓ ዝተባራበረት ሓረግ ውን፣ ኣብ ዓራታ ኸይና ዝጀመረቶ ብኸያት፣ ምስ'ቲ ደራዚ ሲኢኑ ኣብ ኸሳዓ ዝበጸሐ ንብዓት ኣቓልቦ ናይ ኣዲኣ ክትስሕብ “ማማ ! ማማ!” እንዳበለት እባደ ኸትቐበል ብኸዳና ኸትውጥጣ ጀመረት።

ጽዮን፣ ምንቅስቓስ ኸናፍር ሓረግን ኣብ ገጻ ዝዛረየ ንብዓትን ትርእዮም እምበር ተስተብህለሎም ኣይነበረትን። ኣእመራኣ ኣብ ጽዑቕ ስራሕ ተጸሚዱ ምንባሩ ካብ ሓረግ ዝወጸ ድምጺ ኣብ እዝና ዓሊቡ ጥራይ'ዩ ተረፉ። ደሃያ ኣበረኻ ንዳበኸየት ትውጥጣ ዋላ

እኔ እንተነበረት፣ ድምጻ ኸም ዝተሎገመ ቲሺ ምንቕስቓሳታ ምበር ልቅሶኣ ይስማዓ
ኣይነበረን።

ኣብ ኻልእ ዓለም'ያ ኔራ፣ ግዜ ጠጠው ኸም ዝበለ ተሰማዓ። ዝራኣየቶን ዘሰማዓቶን ሓቂ
ድዩ? ወይሲ ኣእምሮኣ፣ ድሌታታ ውሽጣ መዝሚዙ ህርፋና ንኸርዌ ዝፈጠሮም
ኣሳእል'ዮም። ኣብ መንጎ ተቐርቂራ ድርቕ ኢላ ድሕሪ ምጽናሕ ናብ ውነኣ ብዝተመልሰት
ጓላ ሓቀኡፋ ኣልዓለት። ንብዓታ ደራሪዛ ኸዳን ምስ ቀየረትላ፣ ንሳ ውን ክዳና ድሕሪ
ምቕያር ነጻላኣ ተጎልቢባ ንግዳም ወጸት። ማዕጾ ገዝኣ፣ ሰንሰለት ብምሕላፍ ብ'ሊኬቶ ጌራ
ኣጋጠመቶ። ኣንፈት መንገዳ ኣለልያ ውን ጉዑዝኣ ፈለመት።